

Den spanske syge

når en pandemi klinger af...

I løbet af marts 1919 ebbede den spanske syge ud her på egnen.

På verdensplan hærgede sygdommen mellem 1918-1920. I Danmark havde godt halvdelen af befolkningen haft influenzaen, og 15.000-18.000 var døde, da pandemien klingede af.

En tredjedel af jordens befolkning blev smittet og 50-100 millioner døde.

Alligevel var det, som om det hele hurtigt var glemt efter kun kort tid.

Sundhedssystemet, der slet ikke var gearet til så pludselig og omfangsrig en belastning, fik måske øje for kapacitetsproblemer, men i det store hele viser Danmarkshistorien ikke tegn på, at den spanske syge trak skelsættende spor. Samfundet overlevede.

Men det er kun en del af historien. Vi ved fra erindringer, at for den enkelte var intet glemt.

Med så mange smittede og døde var der ingen uberørte - alle kendte nogen, der døde eller overlevede med komplikationer resten af livet. Katastrofen og tragedierne blev personlige vilkår.

Der var ikke noget kriseberedskab, ingen psykologhjælp. Sorg og frygt var noget den enkelte selv håndterede.

Det kan ske igen. Har vi lært noget?

I dag findes vacciner, iltbehandling og antibiotika og forventning om krisehjælp.

Vi har et bedre beredskab og bedre boligforhold. Har vi mon også mod til at hjælpe hinanden, hvis det er med livet som indsats?

De glemte helte

Vi har mange lokale vidnesbyrd om selvopofrende mennesker, der i en situation hvor alle var bange for alle, alligevel trodsede enhver smittefare for at hjælpe andre i nød.

Historien om den spanske syge er i høj grad også deres historie.

